

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविजयः ॥

१५. पंचदशः सर्गः

भूयोबोधस्ततो भूयो व्याचभ्यौ भाष्यमद्भुतम् ।
ग्रामे ग्रामीणसामान्ये वसंस्तत्रामरालये ॥ १५.१ ॥

परपक्षरथाऽढं भरतर्कमहायुधम् ।
त्रिविक्रमार्थं सोऽपश्यत प्रतिवीरमिवाग्रतः ॥ १५.२ ॥

तदा तदाननांभोजद वृत्तोपन्यासभारती ।
सेना सेनाग्रहा द्विव्या शिबिराद्विव निर्ययौ ॥ १५.३ ॥

नात्यत्वरं नातिरथा न स्मलंती निरंतरा ।
अनानावयवेत्येव द्वीयोत्भिः प्रतर्किता ॥ १५.४ ॥

सूत्रस्यंदनवृंदाढ्या दुर्वारश्रुतिवारणा ।
सूपपत्तिमहापत्तिर्विचित्रस्मृतिसप्तिका ॥ १५.५ ॥

वर्धितोर्मिहरिप्रेष्ठासुपयोधरसुस्वरा ।
सवितानप्रकाशार्था सागरी श्रीरिवापरा ॥ १५.६ ॥

पद्मेशपद्मश्रित कृत्यांगं पद्मजन्मनः ।
लाजिता शिरसेशेन गंगेवाशेषपावनी ॥ १५.७ ॥

नारायणोऽनंतगुणो ब्रह्माभ्यो वेदवेदितः ।
विश्वकर्तेति विश्वज्ञः श्रुत्या युक्त्याऽप्यसीषधत ॥ १५.८ ॥

प्रधानमपराधीनं कारणं परिणामि यत ।
पयोवदिति चेत साध्यवैकल्यं स्यान्निर्दुर्षने ॥ १५.९ ॥

विवादाध्यासिता सृष्टिश्चेतनेऽन्यानुसारिणी ।
सृष्टित्वात् पटसृष्टिर्वेत्यनुमा पक्षसाधिका ॥ १५.१० ॥

यथ्येतनाचेतनयोरंगांगित्वादि मन्वते ।
सृष्टावीशानपेक्षायां तन्न शोभनतां व्रजेत ॥ १५.११ ॥

सर्वविन्निर्मितं सर्वं कदाचित्कत्वहेतुतः ।
न यदेवं नो तदेवं यथाऽत्मेतीश्वरानुमा ॥ १५.१२ ॥

बलाय सर्वानुमानां वेदाः स्युर्यैरपालिताः ।
कामादेताः प्रवर्तते कामिन्य ईव भर्तृभिः ॥ १५.१३ ॥

कारणं परिणामि स्याद् ब्रह्म नो चेतनत्वतः ।

न यदित्थं नो तदित्थं यथा क्षीरपुरस्सरम ॥ १५.१४ ॥

न विष्वकृत पशुपतिः श्रूयमाणगुणत्वतः ।
चैत्रवत किं पुनर्विघ्नब्रध्नाद्या बालशंकिताः ॥ १५.१५ ॥

ननु सौभ्यादिमान नेशो दुःखादिरहितत्वतः ।
यो नैवं स्यात् स नैवं स्याद् यथा संसृतिमानिति ॥ १५.१६ ॥

अवं येद विमतो ज्ञानी न भ्रांतिरहितत्वतः ।
यो नैवं स्यात् स नैवं स्याद् भवीवेत्यनुमीयते ॥ १५.१७ ॥

सर्वज्ञस्याज्ञतां वेदः श्रद्धेयो विरुणद्धि चेत ।
तस्यै वमांढमानंदं वदन्नाश्राव्यसौ कथम ॥ १५.१८ ॥

दुःखं परिनिहीर्षण यः सुखं नोरीचिर्षति ।
स हंताऽपतितं दुःखमीशस्य व्यस्मरन्मृतः ॥ १५.१९ ॥

यो दुःखसमवायोऽयं चैत्रेतेन ह्यभेदवान् ।
समवायः कश्चिदीशे तदनेकत्वमन्यथा ॥ १५.२० ॥

औपाधिकोऽस्य भेदश्चेत् सत्योऽसत्यः स्विदुच्यताम् ।
तद् द्वयं चोक्तदोषं हि मायिवन्मा वदेत् परम् ॥ १५.२१ ॥

ब्रूयुरौपाधिकं भेदं ज्ञानादीनां यदात्मनः ।
नीत्याऽनया तन्निरासात् स्यात् तस्यानंतधर्मता ॥ १५.२२ ॥

गुणाद्विभेदे संबन्धमपेक्ष्याप्यनवस्थितेः ।
विशेषमात्रेणाऽनन्त्यं गुणानां शोभते विभोः ॥ १५.२३ ॥

मन्यंते शून्यमेवान्ये तत्त्वमागमवैरिणः ।
मता माध्यमिकास्तेऽपि व्यक्ताश्छन्ना ऽति द्वये ॥ १५.२४ ॥

शून्यं ब्रह्माह्वयेनाऽहुः स्वांश्च वेदांतिनोऽभ्यधुः ।
अतत्त्वावेदकं वेदं वदंतश्चरमे भलाः ॥ १५.२५ ॥

परतत्त्वविवर्तत्वाद्परस्याभिलस्य च ।
अविशेषत्वतश्चास्य नांतरंतरमेतयोः ॥ १५.२६ ॥

अभंऽभंऽनन्यायानभंऽमपि भंऽयन ।
अभंऽयद्भंऽज्ञो द्वयांश्चाभंऽलद्विषः ॥ १५.२७ ॥

विमतं कारणं न स्यादसत्त्वान्न यदीदृशम् ।
नेदृशं तद् यथा कुंभकर्तृत्यत्रानुमीयते ॥ १५.२८ ॥

अंधो तापस नो शून्यं कारणं कुंभकर्तृवत् ।
यत्संवृत्युत्थितं विश्वं तत् कारणमितीर्यते ॥ १५.२९ ॥

એવં ચેત કારણં મા સ્મ બ્રવીઃ શૂન્યં કથંચન ।
આયુષ્મંસ્તદધિષ્ઠાનં વ્યુત્પિત્સસ્વ ગુરોર્ગૃહે ॥ ૧૫.૩૦ ॥

વિવાદસ્ય પદં ન સ્યાદધિષ્ઠાનમસત્ત્વતઃ ।
વૈધર્મ્યોર્ણૈષ દૃષ્ટાંતઃ શુકત્યાદિવદિતીર્યતે ॥ ૧૫.૩૧ ॥

અતત્ત્વાવેદકં માનમિતિ સ્વવ્યાહતં ચતઃ ।
તદ્વાદી તેન વેદસ્ય સોડભિપ્રૈત્યપ્રમાણતામ ॥ ૧૫.૩૨ ॥

યં તત્ત્વાવેદકં વેદ વેદાંશં વેદદૂષકઃ ।
તત્ત્વસ્યાવાર્ણનીયત્વાત સ તત્ત્વાવેદકઃ કથમ ॥ ૧૫.૩૩ ॥

લક્ષણાભિઃ પ્રવર્તંતે વાક્યાનિ તિસૃભિર્યદિ ।
વિષયત્વં લક્ષણાનાં તસ્યૈવાનિષ્ઠમાગતમ ॥ ૧૫.૩૪ ॥

કિંચાખંડેડત્ર વાક્યાનિ કિંચિદ વિદધતે ન હિ ।
તાન્યભ્યધુરભાવં ચેન્નાડ્યાદેસ્તન્ન શોભતે ॥ ૧૫.૩૫ ॥

અભાવભાવસ્યાભાવાદ ભાવરૂપસ્ય તસ્ય તુ ।
ભાવાભાવવિશેષાણામભાવાદવિશેષિણઃ ॥ ૧૫.૩૬ ॥

યો વેદવેદિતાર્થાનાં નિત્યસંત્યાગસંશ્રવી ।

वेदबाह्यो विपश्चिद्धिरेष निश्चीयतां ततः ॥ १५.३७ ॥

न्यायसो दूषणेनैव धूर्तम्मन्योऽपि दूषितः ।
पक्षयोरविशेषत्वादनयोः सद्विपक्षयोः ॥ १५.३८ ॥

असत्त्वादित्यसौ हेतुरसिद्धो ब्रह्मवादिनः ।
मेति भाष्यविशेषत्वादेतयोर्ब्रह्मशून्ययोः ॥ १५.३९ ॥

सोऽङ्गीकरोति चेत् सत्त्वं ब्रह्मणः स्याद् विशेषिता ।
न चेत् प्राप्तं पारिशेष्याद्सत्त्वं न निरस्यतु ॥ १५.४० ॥

विगीतं न विचार्यं स्यात् न भाव्यं न इलप्रदम् ।
शून्यं ब्रह्माधमद्वैतं विधिधीगोचरो न यत् ॥ १५.४१ ॥

अपुष्पवदभंत्वाद् व्यतिरिक्तं निदर्शनम् ।
प्रमाणादिवदित्येवमूहनीयं यथेप्सितम् ॥ १५.४२ ॥

आम्नायानाममानत्वे धमदिरप्रमाणात्ता ।
धर्माधभावे नो मानं प्रत्यक्षैकप्रमाणिनः ॥ १५.४३ ॥

न पौरुषेयं वचनं प्रामाण्येन विनिश्चितम् ।
पौरुषेयत्वतो यद्ब्रह्म वाक्यमुन्मत्तभाषितम् ॥ १५.४४ ॥

विमतः पुरुषोऽज्ञः स्यात् स्याद्यासौ विप्रलम्बः ।
पुंस्त्वाथैत्रवदित्यस्ता सर्वज्ञे डेवलानुमा ॥ १५.४५ ॥

दुःभाकरोति यद् दैवं दुःशास्त्रेषूग्र आग्रहः ।
दुःभाकरोऽतिघोरः स्यात्लोकोऽतस्तद्धतां ध्रुवः ॥ १५.४६ ॥

आस्माडेऽपेक्षिते पक्षे मोक्षं दद्यादधोक्षयः ।
यत्र स्वानंदिनः संतः सेवंते विषयान् बहून् ॥ १५.४७ ॥

स्वव्याहृत्यादिनोपेक्ष्या मुक्तिर्या निर्विशेषिता ।
इदेत्याधनुयोगेऽस्या विशेषः स्यान्नूत्तरे ॥ १५.४८ ॥

अपि बुद्ध्यादिरहितः पुरुषार्थी न सर्वथा ।
निभिलानुभवाभावात् पुत्तलीकापुरोगवत् ॥ १५.४९ ॥

ज्ञानप्रयत्नवांछावानीशो न ह्यशुभं भजेत् ।
स्वसामर्थ्येन तेनैवं तं च कुर्यात् स तादृशम् ॥ १५.५० ॥

दुःभव्याप्तं सुभं बद्धे दृष्ट्वा मुक्ते निरस्यता ।
स्वज्ञपं च निरस्येत शून्यवादी तदा भवेत् ॥ १५.५१ ॥

ननु विप्रतिपन्नः स्याद्दूर्मिमान् देहवत्त्वतः ।
चैत्रो यथेत्युपाधिः स्यात् तत्र चाशुद्धदेहिता ॥ १५.५२ ॥

अनैकांतिकता हेतोर्देहवत्त्वाद्दधीशितुः ।
सोऽदेहश्चेदनिश्चाद्विर्भवेच्छशविषाणवत ॥ १५.५३ ॥

ज्ञात्रादिऋषमस्य स्याद् वैलक्षण्याय चेत ततः ।
तदेव देहशब्दोक्तं न ह्यसौ प्राकृताकृतिः ॥ १५.५४ ॥

अेवं स्वऋपदेहत्वं मुक्तस्याप्युररीकृतम ।
नानिष्टभोगस्तेन स्यात् प्राकृतक्षेत्रसंभवः ॥ १५.५५ ॥

विमतो नावयववान विनाशित्वप्रसंगतः ।
पटवय्येदवयवा निरस्यंतेऽत्र कीदृशाः ॥ १५.५६ ॥

सिद्धसाधनता हेतोस्ते भिन्नाश्चेदचिन्मयाः ।
आत्मनो भेदरहिता अेष्वप्या अेव वाद्विभिः ॥ १५.५७ ॥

परमाण्वादिदेशेषु व्याप्त्यै व्यामादिकेष्वपि ।
यथाऽऽत्मनः प्रदेशाः स्युस्तेषां नोऽवयवास्तथा ॥ १५.५८ ॥

मुक्तो ऋपादिवित सत्वाभ्यऽन्यत्वे सतीशवत ।
दृष्टांतोऽसाध्यविकलस्तस्य सर्वज्ञताग्रहात् ॥ १५.५९ ॥

ईश्वरो न सुभी तेन ऋपाधनुभवन्नपि ।

दुःखप्रसंगादिति मा वादि तद्व्याप्तिदूषणात् ॥ १५.५० ॥

दृष्टान्तो यस्य नेष्टोयं तस्य स्याद् व्यतिरेकवान् ।
शिलावदित्यतः शुद्धचिदेहेंद्रियभोग्यसौ ॥ १५.५१ ॥

स्वानंदविषये भोक्षे वेदोक्ते युक्तिसाधिते ।
द्वेषोऽयं वादिनां कस्मात् तद्विरुद्धेऽथवाऽऽग्रहः ॥ १५.५२ ॥

ततः स्वतः प्रमाणेन देवो वेदेन वेदितः ।
विष्णुर्भोक्षस्य दातेति विश्वं भवति शोभनम् ॥ १५.५३ ॥

एत्यादीन् दर्शयंत्यर्थान् व्याभ्योपन्याससंयुता ।
त्रिविक्रमार्थेण तदा विश्वाभिज्ञस्य शुश्रुवे ॥ १५.५४ ॥

अथ प्रायुक्त विविधान् बोध्यापगुणैरितान् ।
विपक्षयुक्तान् वीर्येण तीक्ष्णांस्तर्कशरानसौ ॥ १५.५५ ॥

चिच्छेदातुच्छधिषणस्तांस्तदा तर्कसायकैः ।
प्रयुक्तमात्रान् प्रहसनं लीलयाऽतिशयालुभिः ॥ १५.५६ ॥

अध्यायादीतरजनैरनिवर्त्यानि पूरुषैः ।
विजिगीषुर्द्विजश्रेष्ठो वेदास्त्राणि प्रयुक्तवान् ॥ १५.५७ ॥

वाङ्मयैरतिबलीयोमिः प्रत्यस्त्रैरिव वैदिकैः ।
अर्थातरं प्रकटयन् तान्यसौ सन्न्यवर्तयत् ॥ १५.५८ ॥

सप्ताष्टानि दिनान्येवं वाढं कृत्वा सखामुना ।
निरुत्तरं च निश्चोधं चक्रे चक्रायुधप्रियः ॥ १५.५९ ॥

प्रणम्याऽचष्ट शिष्टोऽसौ क्षम्यतां नाथ चापलम् ।
पदपद्मरजोदास्यं ध्रुवं मे दीयतामिति ॥ १५.६० ॥

व्याभ्यां भाष्यस्य भूयोधीः श्रवणं सूरिनन्दनः ।
संतः प्रीतिमसंतोऽन्यां सममारेभिरे ततः ॥ १५.६१ ॥

गुर्वाज्ञागौरवाट्टीकां कुर्वन् भाष्यस्य दुष्कराम् ।
षडर्धविक्रमार्थोऽसौ महाचार्यमभाषत् ॥ १५.६२ ॥

कवीन्द्रैर्न समाभ्यन्ते संगृह्यापि यतोऽनिशम् ।
न्यायरत्नानि भाष्याब्धेरस्य गांभीर्यमद्भुतम् ॥ १५.६३ ॥

दशोपनिषदो देवीः देवा एव समीप्सिताः ।
युक्ताः प्रसादयन्त्यर्था अेषु भाष्यालयेष्वलम् ॥ १५.६४ ॥

गीतातात्पर्यभाष्याभ्यामाभ्यां विश्वं प्रकाशयते ।
गोगणैरप्रतीकारैरर्कदुर्ब्यामिवाधिकम् ॥ १५.६५ ॥

ઈતિહાસપુરાણાબ્ધેર્ભવચ્ચિતાદ્વિલોખિતાત ।
જાતાં ભારતતાત્પર્યસુધાં કઃ સજ્ઞ સેવતે ॥ ૧૫.૭૬ ॥

પુરાણસ્થાનપાંથાનામભાષાત્રયવેદિનામ ।
ભવતા સુસખા ચક્રે શ્રીભાગવતનિર્ણયઃ ॥ ૧૫.૭૭ ॥

કસ્તંત્રસારં સંપ્રાપ્ય ન સ્યાત પર્યાપ્તવાંછિતઃ ।
અમરૈરાશ્રિતચ્છાયં કલ્પદ્રુમમિવોત્તમમ ॥ ૧૫.૭૮ ॥

લોકાનામવલોકાય માર્ગસ્થાસ્ય વ્યઘાદ ભવાન ।
કરુણાકર નેત્રાભે વાદસન્માનલક્ષણે ॥ ૧૫.૭૯ ॥

એકાકી કિલ ચશ્ચક્રે પદં મૌલિષુ વિદ્વિષામ ।
તત્ત્વનિર્ણયપાર્થોડયં કેન નામ ન પૂજ્યતે ॥ ૧૫.૮૦ ॥

વાદાદયઃ પ્રકરણસ્ફુલિંગાસ્તનવોડધ્યલમ ।
વિપક્ષકક્ષં ક્ષિણ્વંતિ મારુતેન ત્વચેરિતાઃ ॥ ૧૫.૮૧ ॥

અનંતોડર્થઃ પ્રકટિતસ્ત્વચાડણૌ ભાષ્યસંગ્રહે ।
અહો આત્મપરિજ્ઞપ્ત્યૈ કૃષ્ણેનેવાડનનાંતરે ॥ ૧૫.૮૨ ॥

ભગવંશ્ચિત્રકવિતાં લૌકિકીં દર્શયન કિલ ।

गोप्यं भारतसंक्षेपमदृथा विश्वविस्मयम ॥ १५.८३ ॥

नानासुभाषितस्तोत्रगाथाद्विदृतिस्तदृतीः ।
त्वयि रत्नाकरे रत्नश्रेणीर्वा गणयन्ति के ॥ १५.८४ ॥

अेषु दलमतीन दलान हसत्युच्यैः सतां सभा ।
चिंतामणींश्चितयन्ती मितानप्यमितार्थदान ॥ १५.८५ ॥

अपरोऽपीष्यतेऽस्मान्निर्गथेष्वेतेषु सत्स्वपि ।
सत्स्वपीन्द्रादिषु पुरा तारकारिरिवामरैः ॥ १५.८६ ॥

ग्रंथेभ्य ऐभ्योऽगाधेभ्यो युक्तयो नो दुरुद्धराः ।
मनोमांघात ततो ग्रंथं व्यक्ततर्कतर्तिं कुरु ॥ १५.८७ ॥

ईत्यर्थितो व्यधान्मध्वः सोऽनुव्याभ्यां सतां सुधाम ।
दुर्वादिगर्वाद्रिपविं मायिध्वांतरविद्युतिम ॥ १५.८८ ॥

युगपद् रचयन्नेनां कदाचित् स निरंतरम ।
चतुरश्चतुरः शिष्यान् लीलयाऽलेभयत जलु ॥ १५.८९ ॥

युक्ताया युक्तिमालायाः प्रोक्तायास्तत्र चाऽत्मना ।
व्यक्तं चक्रे विवरणं कवीद्वैरेष दुष्करम ॥ १५.९० ॥

मध्वेदोर्नित्यसंबंधात् निस्तमस्तापयेतसोः ।
वैकुण्ठं यातयोः पित्रोः गेहेऽस्यावरजोऽवसत ॥ १५.८१ ॥

विधिभ्रूविभ्रमभ्रश्यद्धनगोधान्यसंपदा ।
निर्वेदिना वेदविदा तेनाऽपे वेदवाहिराट ॥ १५.८२ ॥

पारिव्राज्यं प्रार्थयंतं पादानम्रमिमं मुहुः ।
समयापेक्षयोर्वीक्षो गमयामास धाम तम ॥ १५.८३ ॥

न ष्ठास न सुष्वाप न ष्ठास स धीरधीः ।
समयार्थी स्मरन ज्येष्ठं रामं रामानुजो यथा ॥ १५.८४ ॥

राज्ये कथंचित संस्थाप्य राजानं विरहार्दितम ।
अवतारभुवं प्रायाद् भगवान् शरदत्यये ॥ १५.८५ ॥

विशुद्धद्विकुलं श्रौतं शुचिं कृतपितृकियम ।
विरक्तं विषयान् भुक्त्वा व्यधान्मध्वोऽनुजं यतिम ॥ १५.८६ ॥

रहस्यतिरहस्यं तद् ब्रह्म ब्रह्मसमो ददौ ।
अमुष्मै पंचतपसो न विदुर्यत तपस्विनः ॥ १५.८७ ॥

प्रेमामृतप्रसन्नास्यस्मितांगापांगपूर्वकम् ।
श्रीविष्णुतीर्थनामास्मै प्रीतितीर्थः प्रदत्तवान् ॥ १५.८८ ॥

श्रवणेनानुवादेन मननेनावृथाऽकरोत् ।
कालं वेदांतशास्त्रस्य वेदांतगुरुसोदरः ॥ १५.८८ ॥

स दांतिभक्तिमाधुर्यपरिचर्यादिभेदुरैः ।
महाविटपिनं चक्रे गुरोः स्वस्थं कृपांडुरम ॥ १५.१०० ॥

अनंतमतिकारुण्यकल्पद्रुमवतो जनैः ।
अवर्ष्यो महिमा तस्य लौल्यात संवर्ष्यते मनाः ॥ १५.१०१ ॥

चतुरोऽसौ प्रवचने मनुसंसिद्धिमान मनः ।
संभ्या मां पूरणी मा गान्मध्वदासमिति व्यधात् ॥ १५.१०२ ॥

द्विशं प्रयातं शशिनश्चरंतं पर्यशोधयत् ।
तीर्थकं विष्णुतीर्थं च विष्णुतीर्थञ्च तीर्थकम् ॥ १५.१०३ ॥

अकामानामनेकेषां सिद्धिभूमिं तपस्विनाम् ।
तिरोहितात्मा प्रापासौ हरिश्चंद्रमहीधरम् ॥ १५.१०४ ॥

द्वंद्वदुःखानले वीरो मात्सर्येण विमत्सरः ।
तत्याज मत्वा तस्यासावशनादीधनायितम् ॥ १५.१०५ ॥

भक्तैरनुगिरं नीतं प्रार्थितो यतिशेखरः ।

पंचगव्यं पपौ किञ्चित् पंचमेपंचमे दिने ॥ १५.१०५ ॥

स त्यजन् साहसी तस्य तपस्तेपेऽतितापसम् ।
बिल्वपर्णैः क्षितौ पन्नैस्तृप्तिमान् सलिलैरपि ॥ १५.१०७ ॥

यथेष्टमध्यास्त शिलां यमी सुनियमी स ताम् ।
नाऽध्यासते यामेकाहं दैवभग्नास्तपस्विनः ॥ १५.१०८ ॥

पवनांशानुजो जित्वा पवनं रेचकाद्विभिः ।
विषयेभ्यो हृषीकाश्चान् मनोयंत्रा समाहृत ॥ १५.१०९ ॥

स्मरन् मुरारेराकारं दध्यावध्यात्मकोविदः ।
समाधिमाधिशमनं योगिलभ्यं स लब्धवान् ॥ १५.११० ॥

मौकुंठे सुंदरे श्पे स्वानंदाद्विगुणार्णवे ।
स्वाश्रयर्त्ने भग्नात्मा नान्यत् किञ्चिद् विवेद सः ॥ १५.१११ ॥

कामत्रासविहीनस्य तस्य सुज्ञानचक्षुषः ।
विना कैवल्यसाम्राज्यं नार्घो योगमशीरभूत् ॥ १५.११२ ॥

मध्वानुजे मध्वनाथो यं प्रसादं व्यधात् तदा ।

स चित्ताविषयत्वाद् वा गोप्यत्वाद् वा न वर्ण्यते ॥ १५.११३ ॥

अहो महाबोधसेवामहिमाऽस्मिन् युगे यतः ।
धन्योऽसौ सिद्धिमापेमां सोऽमरैरित्यलाण्यत ॥ १५.११४ ॥

तीव्रप्रतोऽतीन्द्रियविद् विद्याब्धिस्तर्कपंडितः ।
अनिरुद्धपदाधारः प्रेष्ठः शिष्यस्तमाययौ ॥ १५.११५ ॥

तेन संप्रार्थितं यातं श्यपीठमिमं पुनः ।
कृत्स्नज्ञं कृपया स्वेषु संप्राप्तं मेनिरे प्रजः ॥ १५.११६ ॥

कवींद्रतिलको विद्वच्छेजरस्तापसाग्रणीः ।
मध्वकेलीशुकोऽस्याभू खिष्यो व्यासपदाश्रयः ॥ १५.११७ ॥

असौ दास्यं ध्रुवं यातं महान्तं महतामपि ।
व्यधादनुग्रहं कुर्वन् सामर्थ्यैः कौतुकं नृणाम् ॥ १५.११८ ॥

आरुरोह दुरारोहं स परैः प्रीतिकृद्धरेः ।
महान्तं महिमानं च महीध्रं च गुहप्रियम् ॥ १५.११९ ॥

आकृष्टोऽस्य गुणैर्व्याप्तैः यो गोदाया उपाययौ ।
स पद्मनाभतीर्थाभ्यः शिष्योऽन्योऽभूत् सुचेतसः ॥ १५.१२० ॥

श्रुत्या मत्या सदा भक्त्या विरक्त्या नित्यसेवया ।
यस्मै प्रसन्नः प्राभ्येक्षः सद्यो विधां ददौ शुभाम ॥ १५.१२१ ॥

वेदांताब्धिं न यो ज्ञातु ऋषौ विद्वत्तिमिङ्गिलः ।
युक्तिप्रवाहसंरंभात् परशास्त्रनदीचरः ॥ १५.१२२ ॥

व्याभ्याप्रणामात्रेण वीरं मन्यान स्वमंडले ।
मायाविग्रामसिंहान यो वादिसिंहो निराकरोत् ॥ १५.१२३ ॥

मत्तद्गुर्वादिमातंगतर्कमस्तकदारणो ।
पंचास्यो योऽभवद् व्यक्तं चतुरास्योऽपि केवलम् ॥ १५.१२४ ॥

सन्न्यायरत्नावणिरभ्युदपादि यतः परा ।
टीकाऽपराऽनुव्याभ्याया अनर्घा बोधसागरात् ॥ १५.१२५ ॥

वेदप्रवचनाचार्यशिष्योऽसाविति पूजितः ।
सभ्यः सभायां यो वेदं व्याचभ्यौ वेदसारवित् ॥ १५.१२६ ॥

अनयोः प्रथमे शिष्याश्चरमे चाभवन्निह ।
अनंतबोधस्यानेके यतींद्रा बहुदेशजः ॥ १५.१२७ ॥

वशीकृतदृषीकाश्च जननाद्युपमर्दिनः ।
नरसिंहपदाधारा अभ्यस्तोपेंद्रनामकाः ॥ १५.१२८ ॥

अदीर्घान्याभिधाना ये श्रीमद्रामपदाश्रयाः ।
अप्रत्यक्षगुणोद्भिता भक्तिवैराग्यसागराः ॥ १५.१२८ ॥

पादैः पुनंतः पृथिवीं दर्शयंतो हरेः पदम ।
धूतदुस्समयध्वांता भास्करा एव गां गताः ॥ १५.१३० ॥

भोक्षशास्त्रामृतांभोधिसेवया नित्यनिर्वृताः ।
चक्रियारुतरार्थासु चक्रिण्यरणार्थकाः ॥ १५.१३१ ॥

मध्वप्रशिष्या बहवः शिष्या अेषां मुहुस्तथा ।
अलंचकुरलं पृथ्वीं सर्वे सद्गुणभूषणाः ॥ १५.१३२ ॥

सदा सकलसंश्रयस्त्रव्याभ्यासौभ्यामृताब्धिगाः ।
सर्वे दुर्वाद्दिदुर्वाद्दकांऽभंऽनमंऽनाः ॥ १५.१३३ ॥

भूरिभक्तिभराः केचिदेष्वल्पश्रुतसंपदः ।
अप्यल्पबोधा अपरे बहुश्रुतमहागुणाः ॥ १५.१३४ ॥

बहवो गृहिणोऽप्यस्मात् समग्रानुग्रहं ययुः ।
दीप्रा यत्राग्नय एव त्रयो त्रिकुचशेभराः ॥ १५.१३५ ॥

माध्वं नियोगं ये प्रायो नात्यजन विदुषां वराः ।

शिष्यक्षेत्रेषु सद्विधाबीजवापैकदीक्षिताः ॥ १५.१३५ ॥

ग्रामण्यो ब्राह्मणाग्रण्यः प्रापुः पूर्णोक्षशिष्यताम ।
येषां सद्गुप्तिमात्रेण भवेत् किल परं पदम् ॥ १५.१३७ ॥

शुश्रूषापक्षपाताद्यैः केभ्यश्चित् केवलं ददौ ।
रामप्रियो राम एव स्वां गतिं योगिदुर्लभाम ॥ १५.१३८ ॥

शिष्यप्रशिष्यातिशया षट्शतं यद्योदयात् ।
को नेच्छेत सुलभं भक्त्या तत्पादसुरपादपम् ॥ १५.१३९ ॥

एत्थं सद्भिः सद्भिरर्थो धरायां चक्रे वासं शेषशय्ये शयाने ।
ग्रामे वातैः पाविते काण्वतीर्थैः भक्तप्रीत्या सन्मठेऽनूनभोधः ॥ १५.१४० ॥

आनन्दतीर्थभगवद्भनेन्दुबिम्बं
विद्यासुधाविततकांति सुकांतिकांतम् ।
यैः प्रैक्ष्यतात्र भवतापशमाय भक्तैः
तदासदास्यमपि किं न ददाति पुंसः ॥ १५.१४१ ॥

॥ एति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत
श्रीनारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविषये
आनंदांकिते पंचादशः सर्गः ॥